

Den, der ikke er fremme på mødestedet inden den fastsatte tid, går glip af den pågældende dags dagpenge. Det vil være ret håbløst at begynde arbejdet med forsinkelsestolerancer på for eksempel 5 minutter. Herved flyttes problemet blot til en diskussion om, hvorvidt det er uretfærdigt, at den, som ankommer kl. 7.06, ingen dagpenge skal have.

I øvrigt vil seriøst arbejdsøgende nok være på pletten senest et kvarters tid før kl. 7 for at se, om de ikke kan få kontakt til normalt arbejde til normal løn, for de bestemmer sig til at nøjes med dagpengearbejdet. Kommunen skal sørge for, at der ved mødestederne er opslagstavler, hvor private arbejdsgivere kan ophænge tilbud om ledigt arbejde. Det er vel også sandsynligt, at firmaer med behov for arbejdskraft vil sende værkførere, arbejdsformænd eller andre hen til et eller flere af de kommunale mødesteder, og her bliver da et godt klima for at få etableret nye arbejdsforhold. Højest sandsynligt vil det ofte forekomme, at kommunen (måske efter den dagpengesøgendes anmodning) bestemmer, at de otte timer eller dele deraf skal bruges til, at vedkommende søger arbejde.

I det omfang, der kommer særlig tilstrømning af unge ufaglærte, vil kursus i praktiske færdigheder være en fornuftig benyttelse af tiden.

Kursus i almene fag, for eksempel alsidig orientering i tilknytning til aktuelle begivenheder, vil kunne komme på tale til at opsuge enkelte dages overtillstrømning.

Det vil imidlertid næppe være fornuftigt i § 2-arbejdet at inddrage en egentlig – eventuelt kompetencegivende – uddannelsesvirksomhed. Ordningen er baseret på, at den enkelte når som helst kan springe på og springe af den og tage de mellemdage, der passer ham eller hende.

Der vil derfor opstå uforholdsmæssigt spild, hvis nærværende forslags system skulle bruges i ungdomsuddannelsernes eller omskolingens tjeneste for så vidt angår aktiviteter, som ikke kan afvikles på en afrundet måde inden for en enkelt eller allerhøjest nogle ganske få dage.

Der er intet til hinder for, at kommunen udliciterer den dagpengesøgende til privat virksomhed, men han skal da have adgang til selv at indgå direkte ansættelsesaftale med det pågældende firma. Gør han brug af den ret, er kommunen helt ude af billedet.

I forbindelse med drøftelsen af at skaffe de private virksomheder arbejdskraft ad denne vej må det erindres, at staten – uden at betale herfor – pålægger virksomhederne en lang række merarbejder for eksempel i kraft af lovene om forureningsbekæmpelse, arbejderbeskyttelse og alskens krav

om udførelse af statistikopgaver og masser af andet papirarbejde.

Det vil sikkert forekomme, at private virksomheder spekulerer i at få billig arbejdskraft gennem licitationsaftaler med det offentlige. Da det dag for dag står den enkelte dagpengemodtager aldeles frit for, om han vil melde sig under ordningen eller melde sig i en anden kommune, vil udliciteringsaftalerne nødvendigvis blive så forbeholdsfyldte fra kommunens side, at vidtstrakt spekulation fra privatvirksomhedens side ikke vil være givtig. Kommunen kan jo under ingen omstændigheder forpligte sig i forhold til den enkelte arbejdstager ud over aftalens indgåelsesdag. Kommunerne må selv sagt derudover tilstræbe, at efterspørgsel fra privatfirmaers side fortrinsvis efterkommes fra de virksomheder, der byder kommunen det højeste beløb. Den udlicitering, der herefter finder sted, vil næppe i noget som helst nævneværdigt omfang være samfundsmæssigt uønskværdig, men kan bidrage til en konkurrencestyrkelse, der på længere sigt øger den normale beskæftigelse. Den, som beskæftiger sådan udliciteret arbejdskraft, er naturligvis ikke »arbejdsgiver« i forhold til de forskellige love om sygeløn, arbejdsskadeforsikringspligt, ATP, ferieløn osv.

Udlicitering til lavere sats end dagpengebeløbet vil rejse problemer om kommunens skatteyderfinansierede konkurrenceforvridende infiltration i erhvervslivet. Opståede tvistigheder om disse som om andre spørgsmål afgøres om fornødent – konkret eller generelt – i medfør af § 4 af socialministeren under sædvanligt ansvar over for folketinget.

Det fremhæves, at der alene er tale om pligt for den enkelte til at stille 8 timer til rådighed for det offentlige, men at lovtæksten ikke hindrer, at kommunen i enkelte tilfælde giver en eller flere af de fremmødte fri efter kortere tids forløb. Bortset fra katastrofesituationer vil det nok være rigtigt af kommunen at nøjes med 5 timer, når mindst 2 timer af arbejdet lægges før kl. 6 morgen eller efter kl. 19 om aftenen. Den omstændighed, at kommunen ikke er pligtig til at beskæftige de interesserede, vil for eksempel også kunne få betydning, hvis der på enkelte dage pludselig kommer uventet stor tilstrømning.

Forslagsstillerne har overvejet at indarbejde regler for personer, der søger deltidsbeskæftigelse. For eksempel gående på, at en person kunne meddele, at hun eller han kun ville have kvart-, halv- eller trefjerdedelsdagpengebeløbet mod kun at stille sin arbejdskraft til rådighed i 2, 4 eller 6 timer. Man er imidlertid veget tilbage for på nuvæ-